

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagós)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

VOL FER CARITAT I NO POT

—Duia dos cèntims i ara recordo que els he donat a la minyona per a safrà

A Caracas hi ha hagut sang

A Venezuela han ocorregut greus succecosos.

Amb motiu de la Setmana de l'estudiant, que hom celebrava a la capital de la república, es produí un motí que va haver de reprimir amb metralladores la força pública.

La Legació de Venezuela dona una versió dels fets que no convenç gaire.

Diu que entre els estudiants s'hi havien barrejat elements comunistes, que tractaven de tirar l'aigua cap el seu molí i aprofitar les circumstàncies per pertorbar l'ordre.

Amb comunistes o sense, no es comprèn que, a la repressió o l'ofegament d'uns desordres, o si es vol solució d'un conflicte d'ordre públic, es produïxin tantes baixes...

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

La mare soltera

La dona soltera que per excés de bondat, de noblesa, de sentiments, ha caigut sota l'engany d'un home, tothom la mira diferentment de les altres dones; la mirem com una bestiola infecta, ens allunyem d'ella, i li fem la vida insuportable.

Aquesta dona que pateix per criar el fill de les seves entranyes, que, és la dona que hauriem d'ajudar més que a les altres, si va a demanar feina en una casa, no n'hi donen per què és una pecadora.

Aquesta dona, en comptes de portar el seu fill amb orgull, se n'ha d'amagar, ha d'anar amb el cap baix, avergonyida per les mirades de la gent.

Aquí hi ha un problema a resoldre: si la mare conserva el fill es moren de gana ella i el fill. La única solució es fer desaparèixer el fill.

D'aquí venen tants infanticidis i tantes criatures abandonades.

La moralitat no perdona res.

Si una dona té un fill, és un pecat, una immoralitat; si el deixa abandonat, és una dona sense cor, sense ànima.

Què contrària és la Humanitat a les paraules de Jesús, "Creixeu i multipliqueu-vos", i "Estimeu-vos els uns als altres".

Inclús als fets de Jesús és contrària la Humanitat, per què Jesús perdonà la dona adúltera, i nosaltres no perdonem ni l'adúltera, ni la que ha pecat sense arribar a l'adulteri: la dona que ha pecat per amor.

Què bonica es aquesta paraula *Humanitat!* Però tot i essent tan magnífica, sota aquest nom no hi ha res. Es com el cap d'una dona molt formosa, però ignorant.

ANGEL ESCÓ

SANT JOSEP

Per Sant Josep, plats de crema, grans coques per Sant Joan; per Nadal, torró i pollastres. Ja en saben, ja, els capellans!

I quina gent més goluda! Només pensen en menjar: Ve Pasqua i hi ha d'haver mona, redéu!, que en són de gormands!

Saben les llaminadures més pròpies de cada Sant, i prediquen el dejuni i l'abstinència de carn i ells la mengen morta i viva i fan diumenge de rams, i entren per tot dalt de l'ase inspirats per l'Esperit Sant.

I Sant Josep, avorrint-se, fent el paper de bon Jan, i fent-les-hi portar llargues fins i tot a dalt l'altar.

Aquella vara florida ja podria haver granat. Em sembla que en vint centúries per granar hi ha temps sobrant. Però, vaja, cada any emplena el graner dels capellans. Ell porta la barba blanca, ells el bossot platejat, i es mengen bons plats de crema i tot l'any fan dijous gras.

FLIC

Contra l'èxode rural

El *Quotidien* s'ocupa, amb un extens article, d'aquest problema de l'èxode rural, que és un dels problemes més angoixosos de la terra. Però no fa solament un plany. Suggereix a les petites viles d'agrupar-se en sindicats per a crear solidàriament serveis comuns.

Heus ací el fragment més interessant de l'article:

"Moltes viles moren lentament per què hom s'hi enutja: les comoditats administratives, hi són rares, els mitjans de comunicació lents, la llum escassa. Perquè no acorden d'organitzar en comú els espectacles, els trajectes d'autòmibus, les línies elèctriques?... Les viles, millor dit, certes viles es despoblen, s'extingueixen miserablement. L'èxode rural és un fet incontestable i, tan antic, tan brutal en el seu moviment, que és inútil d'acusar-ne a la immobilitat actual, segons costum.

Però, no perquè tinguem el fet com una cosa constant, no vol dir que no hàgim de procurar solucionar aviat el problema. Un riu per impetuós que sigui, els enginyers procuren canalitzar-lo. El mateix cal a aquesta urbanització progressiva de la civilització moderna: cal que hi hagi institucions que curin de canalitzar-la, d'aprofitar-la, per impetuosa i onífrivola que sembli".

LA TERRA

L'obsessió del poble pagès rus era el repartiment de la terra.

Per convèncer-vos de la vehemència general d'aquell poble pagès, traduirem unes ratlles del gran escriptor rus Lleó Tolstoi. Diu així:

"Passejava l'altre dia per la carretera. Era el dissabte Sant; els pagesos anaven al mercat omplint la carretera de vedelles, gallines, cavalls i vaques, algunes de les quals anaven i tot arrossegades per les carretes per què eren tan flagues que no podien caminar prou. Una pobra vella, de front arrugat, amb el signe eloqüent de la dolor, arrossegava una vaca malaltissa i sense carns. Vaig preguntar a la dona—ja que la coneixia—on portava aquell animal.

—Com que ja no pot donar llet—em va contestar—vaig a veure si la puc vendre i si em puc comprar-ne una altra de més jove que ens en pugui donar. Encara que ho veig difícil, ja que afegint-hi deu rubles, que he pogut arregar, ho crec insuficient; en fi, ho provaré. Durant el passat hivern, hem hagut de comprar divuit rubles de farina. Visc amb la nora i quatre fillets seus, i a casa sois n'hi ha un que guanyi jornal. Tinc un fill que fa de porter a la ciutat.

—I per què el teu fill no viu amb tu al poble?

—Què faria? i quina terra tenim?

Passava en aquell moment un altre conveí, magre i groc, amb un pantalón brut de terra argilosa.

—A què hi vas a la ciutat—li vaig dir.

—A comprar un cavall. Necessito un cavall per a les feines que s'apropen i no en tinc cap. Però crec que van molt cars.

—Quant vols gastar?

—Amb prou feines he pogut arregar quinze rubles.

—No pots comprar res amb aquesta quantitat. On trevalles que sols has pogut arregar aquests diners?

—A la casa de Kamarof, i sols m'ha pagat la meitat del que havia guanyat.

—Quant guanyaves?

—Dos rubles setmanals i a vegades menys encara. Però, què havia de fer? No teníem farina per a res i ens havíem de morir de fam. No tenim gens de terra nostra...

Trobo un jove que mena un cavall formós.

—Bona peça!

—Oh!, no hi ha res millor—em va contestar creient-me un comprador—per a tot serveix.

—Doncs, per què el vens?

—No puc mantenir-lo. Tot s'ho ha menjat aquest hivern, ara necesito el que val per pagar l'arrendament.

—Quant pagues?

—Ens acanen catorze rubles. Però què hem de fer? Ho hem hagut d'acceptar per necessitat. Encara ens resta quelcom per a poder viure. Oh, si la terra fos nostra!...

Una dona va dins d'una carreta atrocinada, portant al costat un noi amb una gorra que li estafà el cap. Em coneixia. Em demana que prengui el seu fill al meu servei. Era un pobre noi malaltís, que no sé com se servava. Tenia uns ulls vius i intel·ligents.

—Sembla petit, oi? Doncs és bo per a tot—diu la mare.

—Però que no ho veus que és molt jove el teu fill? Per què el vols emprar?

—Ja veurà, senyor, sempre serà una boca menys a omplir. En tinc quatre més de més petits i sóc vídua, sense disposar ni d'un bocinet de terra meua. Em demanen pa i no sé com donar-los-hi.

DE LA DIADA

—Potser que et cerquéssim una dida! Ja estic cansat de dur-te en braços.

Podeu parlar amb qui vulgueu, que tot-hom diu el mateix: no hi ha prou pa, perquè no tenim prou terra.

Passeu per tots els camins de Rússia i a tot arreu oireu el mateix: la terra, doneu-nos la terra. Sí, sí; aneu per tota la nació i pregunteu, inspeccioneu, observeu amb atenció i veureu amb l'anhel amb què el poble espera *allò* amb el que sempre està pensant.

Un dia vaig entrar amb conversació, per una carretera, amb un vell pagès cec, que captava. Coneixent, per la meua manera de parlar, que era un home instruït, que llegia els periòdics, però sense creure'm un senyor, es va aturar i em preguntà:

—I què, corre alguna veu?

—Sobre què?

—De la terra. Sobre si els amos deixen la terra.

Li vaig dir que no sabia res, i ell, amb gran decisió, com si profetitzés, em digué:

—Ah, doncs, prompte la terra ha de tornar a nosaltres.

Doncs, bé; tot aquest neguit de la terra s'explica clarament en una població que viu de l'agricultura, i creix de dia en dia, i no pot viure i fer viure tants paràsits que la xuclen a la vegada, sense disposar d'una extensió de terra ben seva i suficient."

Fins aquí ha parlat Tolstoi.

La terra està repartida i els pagesos venen, com si fos un sant del cel, l'home que va fer tal miracle. Davant la tomba del gran revolucionari, es senyen i resen. Qui és el seu Sant? Sant Lenin!

J. FARRÉ GASSÓ

L'AIGUA GASTA EL VI, LA CARRETA
EL CAMI I LA DONA L'HOME

El pet de les Internacionals

Després de persecucions i d'esforços, el lliure dret d'associació dels obrers ha estat reconegut per gairebé tots els governs del món, i en tots els pobles de la terra allí on hi ha un motiu d'exploació per la llei del salari, hi ha una associació, una unió de productors per a defensar-se dels espoliadors, regulada per les lleis i emparada pels codis.

Però, tenint com tenen els obrers necessitat de comunicar-se amb els altres de tots els pobles de la terra, a través de les distàncies que els separen, i per a fer factibles llurs esforços, es creà l'organització Internacional.

Bella idea aquesta, la d'unir universalment fent cas omís de races i de parles diferents, els obrers de tots els pobles de la terra en un sol feix, fort i potent, com un baluard de pedra.

Però, heus ací que, fidel reflexe de la sentència continguda en el Gènesi, de què: *tota obra de l'home no és perfecta ni pura* l'esperit egoista que ens esclavitzava de temps immemorial mostra la seva grapa i amenaça, quan no ho fa, amb tirar a terra la unió de tots els obrers del món.

D'ençà que Marx llançà el famós: *Obrers de tots els pobles, uniu-vos!*, quants i quants canvis ha tingut l'obra de la primera Internacional, que culminà amb l'excisió dels comunistes acabdillats per Bakunin. Es una cadena llarga, on els intents d'organització es succeeixen amb els de divisió en èpoques intermitents, amb una fatalitat aclaparadora

Actualment, en aquests moments de prova, en què les fúries de la reacció fan estralls arreu, hi ha la segona Internacional d'Amsterdam, la tercera, roja, de Moscou,

la sindical, de Berlín, i es parla de fer-ne una altra.

Totes compten amb milions d'afiliats; totes pretenen redimir els obrers amb llur credo; totes tenen Doctrines diametralment oposades, i, en comptes de fer obra pràctica, això s, preparar les masses per a la revolució, es passen el temps insultant-se i tirant-se els trastos pel cap.

I, mentrestant, el Capitalisme, que pretenen enderrocar, riu satisfet i encara els tica, això és, preparar les masses per a la tiguin dividits i es barallin, és molt lluny el dia de la Justícia.

SALVADOR MAJÓ

Entorn dels soviets

Cada dia es van inventant noves notícies per tal de desacreditar els soviets, però són tan descabellades que, els que les llegeixen comencen a dubtar, i es pot donar el cas, que la tàctica emprada sigui completament oposada a ço que la premsa burgesa es proposa.

Segons el meu parer, la gent que es queda sense feina, a causa de la gran crisi, està més aprop de la causa dels russos que dels burgesos.

La situació d'Europa és cada dia més alarmant, i en comptes de mirar si la situació té arranjament, es limiten a insultar amb noves diatribes a la Unió Soviètica.

Els que observen amb serenitat la situació, van veient que, a més a més de la crisi que produeix el malestar de les masses obreres, hi ha el factor que ajuda a la noble causa, el testimoni de les persones de gran prestigi intel·lectual, que ens diuen el que fa aquella gent.

Avui és un article escrit pel gran escriptor humanista Màxim Gorki, contestant a uns articles anònims, i diu el que segueix:

"A la Unió Soviètica no és Pere el Gran qui treballa ara, sinó Ivan el Gran, és a dir, els obrers i els pagesos, i es tracta, no de reformes, sinó de la transformació completa dels fonaments de la vella societat. Ja sé que a Rússia hi ha hagut, i hi ha, algunes coses dolentes. Tinc dret a dir-ho, perquè ho sé millor que els autors dels articles anònims. Però, jamai, i enlloc, fou el bo tan bo com és avui a Rússia, i jamai, i enlloc, el mal fou més implacablement desemmascarat i més enèrgicament combatut com ho és a la Rússia Soviètica."

En llegir aquestes paraules, dites pel gran escriptor, em sembla que els arguments no poden ésser més eloqüents; mentre els uns treballen, inventant la manera de fer més odi, els altres treballen amb fe, que és la manera de triomfar.

Que els amos de la situació d'Europa vagin rient, ja veurem qui serà l'últim que riurà.

P. P.

EL FRED

Un violent i insòlit temporal de neu, castigà dies enrera la major part d'Anglaterra. Segons l'oficina meteorològica de Londres, el dia dotze del mes actual ha estat el dia que ha fet més fred de cinquanta cinc anys ençà.

Caldria saber també si la condició de les cases dels obrers i dels necessitats, des de fa cinquanta anys fins ara, han canviat prou, i s'han fet prou confortables per a resistir un tal descens en la temperatura.

Per saber si fa fred o no fa fred, els lords anglesos necessiten el termòmetre. Els sense feina, en canvi, probablement no el necessiten.

ELS NOVELLS

Per a Francesc Madrid.

En un dels darrers números de CAMPANA DE GRACIA hi havia un article, suposo fet per la direcció, en el que s'hi veia la bona voluntat que té, aquest digne setmanari de protegir i animar a l'escriptor novell. En llegir dit article, va venir-me el record d'un altre publicat a *L'Esquella*, a la crònica de consuetud, signada per en Francesc Madrid.

A la comentada crònica "El camp a ciutat", el brillant cronista replica a Albert de Quintana, defugint l'ofertament, que li fa el digne advocat gironí, d'organitzar una croada per descobrir els homes obscurs i dignes, donant-los a conèixer a "l'aldarull nerviós i magnètic de les Rambles". No sé si el senyor Quintana va insistir; dubto que algú se'n fes ressò; per això, avui, instigat pel record, vull provar una con-testa.

No vull seguir l'article punt per punt, perquè seria massa llarg; i aquest és el defecte dels novells que porta més víctimes a la pregonesa del paner.

El senyor Madrid acaba aquella crònica dient: "Es necessari, del tot necessari, que la gent del camp vingui a ciutat, però sense obres fetes, sinó a fer-les a l'extraordinari gresol de civilització, que són totes les planes on hi ha xemeneies, i món blau, i tramvies i fins *radio* i tot".

Es que, per ventura, a Guimerà li foren necessaris els seus coneixements ciutadans per a crear el seu Manelic? Es que, Ignasi, Iglesias, va fer "Els vells" treient-los sols i exclusivament d'alguna fàbrica de Sant Andreu? Es que no tenim els pobles fàbriques i vells i fins amos i encarregats sen-ànima? "L'heroi" d'en Rusiñol és ciutadà? I "La mare", y "El místic"? Són obres ciutadanes "Misteri de dolor", "Pinya de rosa", "Els herois", "Solitud" i "Jordi Freginals"? Donc si tantes i tantes obres, que honoren la nostra literatura, no són ciutadanes, perquè és necessari el contacte del novell escriptor camperol amb la ciutat, per a crear la seva obra? Es que l'esquellerinc o el terratrèmol d'un tramvia pot inspirar algú? Com no sigui a renegar!

Ja ho sabem que teniu un "Districte V" que és una cosa típica; ja sabem, també, que vos i en Samblancat i en Noguera Oller i d'altres l'haveu cantat; no tots seriem escriptors prou hàbils per a fer-ho i fins diré que no es possible ja dir-ne res més de nou; Ruscabado dirà (potser ja ho ha dit) que "ens enfonsa a l'abim de la concupiscència", però jo diré que se n'han dit tantes i tan ben dites coses que, amb tot i les seves llescositats, s'ha fet simpàtic, s'ha divinitzat, o poetitzat al menys.

Acabo doncs dient que, si descontem el districte de la *mandanga*, al poble no ens manca res per a inspirar-nos; amb força de voluntat (i manetes) lluny del "mundanal ruidó" es poden crear més i millors obres que no a "l'aldarull nerviós i magnètic de les Rambles"; sols manca, al meu entendre, l'amistat dels que suren.

Cal doncs, i em poso d'acord amb el senyor Quintana, que allargueu les mans als que voleu surar i no podem; car la croada per a descobrir els homes obscurs i dignes; (ja acabo director, no vos impacienteu); cal, que no ens eixaleu; he dit eixalar i no tenim ales encara, però volem tenir-ne. Cal que ens doneu un *elixir* que ens faci créixer les plomes que tenim, encara, a cap de canó.

PEPET SALAU

QUAN UN S'OFECA NO VEU
L'AIGUA QUE BEU

Correu de l'estranger

El "duce" i el poble italià

Les sortides de to del "Duce" fan formar, del poble italià, una opinió que pesarà feixugament, no sols sobre el seu moment actual, sinó també sobre el seu seu avenir. Hom dibuixa ja, a la premsa internacional, la caricatura d'Itàlia, com un jove boxador, inflat per una ràbia que li puja al cap com un vi embriagador. L'orgull l'ha inflat tant, que es troba estret a casa seva i reclama més lloc, amenaçant de "fer una desgràcia", si no se li concedeix el que demana.

Això, tanmateix, no és més que la Itàlia vista d'enfora estant. L'ànima d'Itàlia, avui, és enigmàtica i inescrutable per als estrangers. Cal recordar que a Itàlia tota forma d'expressió del pensament — llevat del pensament oficial — és suprimida?

Tot ciutadà d'Itàlia, que no es declari partidari del feixisme i no proclami la seva reconeixença pel règim dictatorial, és exclòs de les corporacions del seu ofici: cosa que equival al boicotatge professional, a la misèria.

A l'hora actual, el poble italià està moralment isolat d'Europa. Tota la comunicació amb els altres pobles és trencada. Ningú no pot saber el que es diu d'Itàlia a l'estranger.

Resultat de tot això? Les fonts de la inspiració artística, científica i literària s'han estroncat en la terra clàssica de les Muses. No cal més que fullejar els catàlegs de les cases editorials, per a veure en quin abim ha caigut el geni italià.

Mentre el "Duce" promet d'obrir les portes de l'Àsia i de l'Àfrica a la vigorosa i prolífica raça italiana, la "més digna d'ésser comandada", grans masses d'italians, demanen els passaports per a França, per a l'Amèrica del Sud i per als Estats Units.

Ja hem dit altres vegades com la dictadura italiana representa un perill greu per a la pau europea, excitant als Balcans, sobretot, la follia imperialista.

El "Duce" sembla dir-se: "Hom tem Itàlia, d'ençà que fa posat feixista. La camisa negra li assegura el respecte temerós del món sencer."

Tanmateix, Mussolini, exagera. Potser confon el seny amb la temença, i el menyspreu amb el respecte.

La guerra i la pau

El mariscal alemany Ludendorff ha publicat un llarg article en el qual defensa l'obligació d'armar-se amb arguments tan convincents com els següents:

"La guerra mundial no sobrevingué més

que perquè l'Alemanya no havia preparat plenament les seves forces per a defensar-se, mentre que França i Rússia havien armat llurs exèrcits i Anglaterra la seva marina, fins donar-los-hi una potència sense precedents.

Una guerra no esclata per manca d'armaments. Durant segles ha estat així, i durant segles, encara, seguirà esdevenint-se el mateix."

Tot això que diu el mariscal Ludendorff seria grotesc, naturalment, si, en el fons, en realitat no fos criminal.

El sufragi a Anglaterra

El ministre de l'Interior ha presentat a la Cambra un projecte de llei concedint a les dones el dret de votar en igual circumstàncies que els homes, o sigui a partir dels vint-i-un anys. S'evalua en cinc milions el nombre d'electors que obtindran el dret de votar, per conseqüència d'aquesta llei.

D'altra banda, la nova llei electoral, abolirà la decisió—de la qual ja havíem comentat degudament en aquestes columnes—segons la qual, un ciutadà anglès perd el dret de votar si és mantingut per l'assistència pública. Suprimeix, així mateix, l'article que priva de vot, per un cert temps, al ciutadà que canvia de lloc de residència.

Aquestes dues innovacions darreres són considerades, generalment, com a favorables a l'elector obrer.

Fins a quan?

No hi ha manera de què el pacífic ciutadà barceloní pugui passejar un mes seguit, amb tranquil·litat, per la seva via sacra.

Les Rambles, al seu encreuament amb la Plaça de Catalunya, fa dies que tornen a estar trasbalsades.

De què es tracta actualment? D'arranjar les vies dels tramvies? De fer que la circulació estigui organitzada amb més sentit comú?...

No ho sabem. Avui és una cosa. Demà en serà una altra. El cas és que per les Rambles, i per la Plaça de Catalunya, no s'hi pugui anar sense perills.

Ja sabem que la cosa no és feta expressament. Només faltaria!

Però cal fer les coses bé i no passar-se la vida fent i desfent.

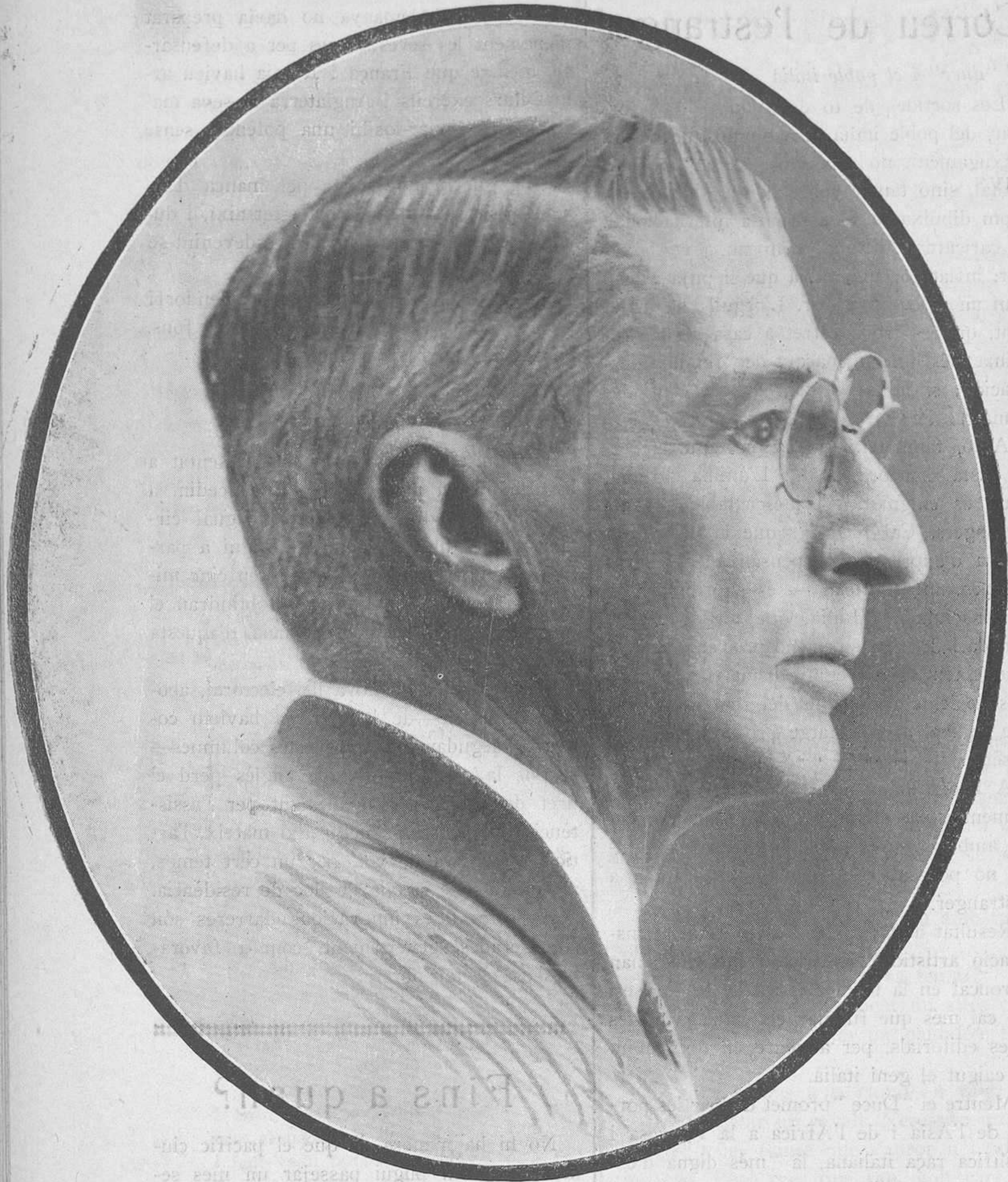
Una mica d'ordre i d'organització, senyors tècnics de l'Ajuntament!

I sinó, que no hi possin tècnics; amb capatassos n'hi hauria prou.

EL POBRE NAPOLEON

—Qui m'ho havia de dir que em veuria "en cinta"!

ALBERT RUSIÑOL

el gran patrici, la mort del qual plora avui Barcelona

Albert Rusiñol és mort

Dimarts proppassat deixà d'existir el que en vida fou N'Albert Rusiñol i Prats.

Havia nascut l'illustre finat a Barcelona l'any 1862; comptava, doncs, seixanta sis anys. Estudià el batxillerat i, des de l'edat de quinze anys es dedicà a l'organització de la indústria cotonaire a la nostra terra; fundà, entre altres iniciatives, l'"Associació de Fabricants del Ter".

En política, fou de primer sagastí, però, ben tost ingressà a la "Lliga", de la qual un temps ocupà la dignitat de president. Era, en l'actualitat, l'únic supervivent dels quatre presidents d'aquelles eleccions memorables que d'ells 'prengueren tal nom. Els altres tres foren: el Dr. Robert, Domènec i Montaner i Torres.

Els seus districtes foren Vich i Barcelona. Va ésser elegit, més tard, senador.

S'havia apartat, darrerament de la política. Però tenia i duia a cap fecundes i generoses iniciatives. Tothom recorda que l'any 1919, essent president de l'"Econòmica del País", davant de l'epidèmia gripal que desolava la ciutat, Albert Rusiñol obrí una subscripció que en quinze dies assolí un producte de 750.000 pessetes. I, encara, fundà un patronat per als òrfens de les víctimes de l'epidèmia, amb 350.000 pessetes de fons.

En l'actualitat, era president del Círcol Equèstre, de "La Mutual Franco-Espanyola", de la "Caixa de Previsió i Socorsos", i era director suplent del Banc Vitalici.

Home d'empenta i de cor, conegué la fama i sabé dur-la amb dignitat. Dotat d'u-

na simpatia personal irresistible, no ha deixat enemics.

Per als que el ploren, amics, família, sobretot el company i Mestre Santiago Rusiñol, LA CAMPANA adreça el testimoni del més viu condol.

Anécdota

Durant la revolució de Mèxic, un capellà, abans d'anar-se'n, va voler que li guardessin un Crist d'or, fins que la cosa s'apavagués una mica, i va confiar-lo a En

Francisquet, el qual tenia fama d'ésser un sagristà model.

El capellà li digué:

Vós veieu perfectament els mals temps que correm, i que aquest diable de Calles vol que callem, i, sense més ni més ens tira al carrer. Per tant, us prego que em guardeu aquest Crist d'or que, quan torni, ja us ho pagaré bé.

Al cap d'un cert temps el capellà anà a trobar el sagristà.

—Bon dia, Francisquet. Vinc a cercar el Crist d'or.

—De seguida li porto.

I li donà un Crist d'or molt petit.

—Però què fas, home; que no ho veus que t'equivoques, doncs el meu feia mig metre i aquest és una miniatura.

—Ai Mossèn Rafael, si sabés la misèria que hem passat tots plegats, que no hem pogut per menys d'amagrir-nos tots, i fins a ell li ha tocat el patir gana, i per això s'ha fet tan petit!

M. H.

Obriu els ulls!...

Obriu els ulls, esclaus de l'eina,
els del pit ample i braç fornít;
deixeu un xic l'amarga feina
que el cel que us mira s'ha endolcít!
Oberts els parpres amb delít
aneu pels cims que el món us nega,
voleu, sens mida, a un infinit
que el cor hi té la joia seva!
Fruïu el cel serenament,
que us ha creat el pensament
entre el treball i la pobresa;
que un jorn no lluny vindrà amatent
i us durà un sol nascut a Orient
que duu per premi la riquesa!

FRANCESC DE P. RIBAS CLOTET

La qüestió de Glozel sembla que no vol resoldre's, per ara.

En Rovira Virgili està d'enhonorabona.

Els metges no es posen d'acord sobre l'època ni la qualitat dels ossos trobats colgats al carrer de Cea Bermúdez, a Madrid.

Són les nenes desaparegudes? Es un animal prehistòric? Són les escorrialles d'un arrò? La ciència discuteix, discuteix. La situació és tràgica i còmica.

No dubtem que el veredicté s'inspirarà en el famós text mèdic d'"El rey que rabió".

A Sèrbia ha estat empresonat un oficial de l'exèrcit austríac.

Motiu?

Les salvatjades per ell comeses durant la guerra.

Anglaterra està construint un cert número de canoes automòbils molt poderoses i que portaran un armament molt mortífer.

Si, vaja: deu ésser per arribar més aviat al desarmament i a la pau del món pel que es construeixen aquestes canoes.

A Iugoeslàvia, una boxadora ha vençut a un boxador. El combat ha estat públic.

Molt bonic! No la podrien tancar a una gàbia aquesta dona? No té altra feina que la de dedicar-se a la clatellada?

Catarina Bishop, artista de cinema, diu que no vol casar-se amb Tunney, campió de boxa.

Quina llàstima! Quins nois més a la moderna haurien sortit d'un tal matrimoni! Fixeu-vos: el cinema i la boxa, els dos focus de cretinització mundial.

La Companyia Arrendatària ha tingut una equivocació.

L'altre dia vàrem comptar els llumins que hi havia en una caps de 10 cèntims, i n'hi havia un de més.

Com que altres vegades hem protestat, aquesta vegada el tenim reservat a disposició de dita Companyia.

Un setmanari que diu que ve a instruir la gent menuda, l'altre dia publicà un vers referint-se al cucut; el dibuixant que va il·lustrar el vers va pintar un ocell, però, en comptes d'ésser un cucut, va dibuixar un puput, que no és igual. Com no és igual el fil negre i el sabó, encara que tot sigui per a la roba.

A "La Publicitat" l'han multat amb mil pessetes i suspensió de quinze dies per haver publicat un anunci tendencios.

Al "Caballero Audaz" li han fet un judici. Ja té argument per a un altre novella.

El nostre vot per a Pérez d'Ayala per al silló de la Reial Acadèmia, que ha quedat buit.

No som acadèmics, però som gent de lletres i tenim el dret d'opinió.

Ha disminuït el cost de la vida. Això és a Itàlia.

A Portugal no es pot anar descalç pel carrer.

Al que no tingui calçat, suposem que el Govern n'hi proporcionarà?

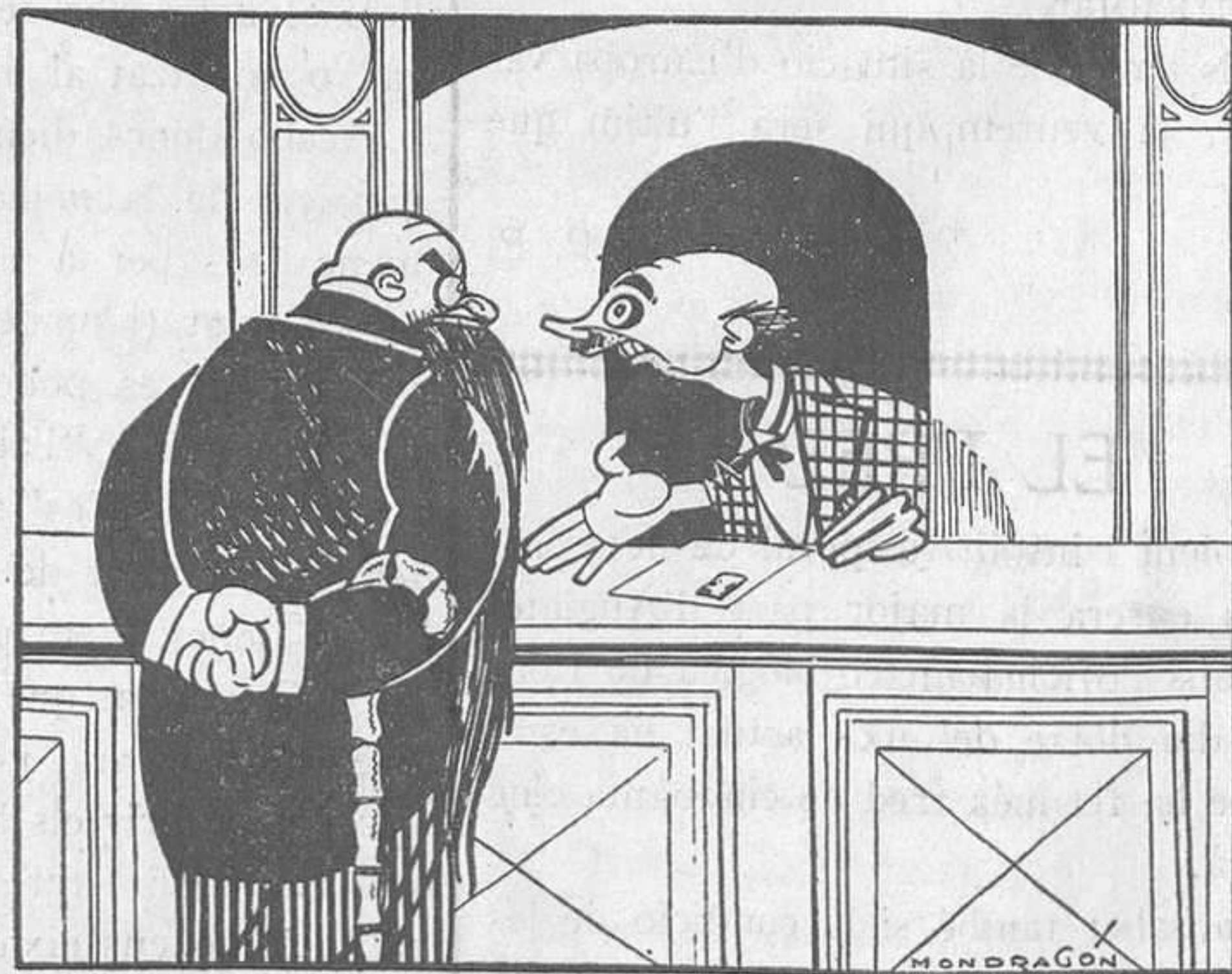
E. Plana: D'acord; però no podria veure la llum el seu treball.—Lluís Ramírez Carulla: La seva paròdia de "Les pedres de Girona", és d'una gran fantasia i ben escrita. No obstant, pel seu to, faria millor d'enviar-la al "Papitu" (que és un xicot molt formal i el rebrà amb els braços oberts.)

Impremta La Campana i L'Esquella Olm 8, Barcelona

MODEL DE CASQUET PER A EXAMENS

... que potser faria estudiar a estudiants que no estudiaven gaire.

UN CONTRATEMPS

—No li puc pagar el crèdit perquè en el retrat del passaport no porta barba.

—Però, home, si la barba m'ha sortit esperant que em pagués.